

- stwierdzenie nieważności art. 1 decyzji ACER nr 03/2020 z dnia 24 stycznia 2020 r. oraz art. 3 ust. 3, art. 3 ust. 5 lit. b), art. 4 ust. 6, art. 6, art. 11 ust. 1 lit. c), art. 11 ust. 2 lit. c) i art. 12 ram wdrażania dla europejskiej platformy wymiany energii bilansującej z rezerw odbudowy częstotliwości z aktywacją automatyczną;
- obciążenie ACER kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżące wnoszą o stwierdzenie nieważności decyzji komisji odwoławczej ACER z dnia 16 lipca 2020 r. w sprawie A-002-2020 (wersja skonsolidowana), oddalającej odwołania od decyzji ACER nr 03/2020 z dnia 24 stycznia 2020 r. w sprawie ram wdrażania dla europejskiej platformy wymiany energii bilansującej z rezerw odbudowy częstotliwości z aktywacją automatyczną oraz, w stosownym przypadku, decyzji ACER nr 03/2020 i załącznika I do tej decyzji.

Na poparcie skargi skarżące podnoszą trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że zaskarżona decyzja narusza prawo, ponieważ komisja odwoławcza ACER sformułowała wniosek, iż pozwana była uprawniona do uzupełnienia i zmiany przepisów aktu wykonawczego, rozporządzenia (UE) 2017/2195⁽¹⁾, wydając decyzję odbiegającą od uzgodnionego stanowiska krajowych organów regulacyjnych, z naruszeniem zasady przyznania kompetencji i rozporządzenia ACER.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że zaskarżona decyzja narusza prawo, ponieważ komisja odwoławcza ACER nie zastosowała prawidłowo wymogów dotyczących projektu i funkcjonowania europejskiej platformy wymiany energii bilansującej z rezerw odbudowy częstotliwości z aktywacją automatyczną, potwierdzając dokonaną przez ACER zmianę przepisów aktu wykonawczego, rozporządzenia (UE) 2017/2195.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że zaskarżona decyzja narusza zasadę dobrej administracji, prawo do obrony i obowiązek uzasadnienia, zaś komisja odwoławcza pozwanej nie wywiązuje się z obowiązków prawnych ciążyących na niej jako komisji odwoławczej.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) 2017/2195 z dnia 23 listopada 2017 r. ustanawiające wytyczne dotyczące bilansowania (Dz.U. 2017, L 312, s. 6).

Skarga wniesiona w dniu 2 października 2020 r. – Airoidi Metalli / Komisja

(Sprawa T-611/20)

(2020/C 414/65)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Airoidi Metalli SpA (Molteno, Włochy) (przedstawiciele: M. Campa, D. Rovetta, G. Pandey, V. Villante oraz M. Pirovano, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji 2020/1215 z dnia 21 sierpnia 2020 r. poddającego rejestracji przywóz elementów wyciskanych z aluminium pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej;
- zarządzenie środków organizacji postępowania i zażądanie od Komisji przedstawienia wewnętrznych dokumentów i analiz związanych z pracami przygotowawczymi do kwestionowanego rozporządzenia oraz odpowiedniej rejestracji przewozu;
- obciążenie strony pozwanej kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą w ramach niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 10 ust. 4 oraz art. 14 ust. 5 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego, jak również oczywistego błędu w ocenie w ramach przeglądu i oceny dowodów przedłożonych przez skarżącego w postępowaniu antydumpingowym w celu zarządzenia rejestracji przywozu. Strona skarżąca podnosi, że Komisja oparła swoje ustalenia co do obowiązku rejestracji przywozu przewidzianego przez zaskarżone rozporządzenie na dowodach i danych, które nie były rzetelne i niereprezentatywne dla rynku Unii Europejskiej.
2. Zarzut drugi dotyczący oczywistego błędu w ocenie istotnych faktów, w tym znaczeniu, że Komisja nie oceniła w należyty sposób występowania istotnych przesłanek do zarządzenia rejestracji przywozu.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz prawa strony skarżącej do bycia wysłuchanym, jak również naruszenie obowiązku przedstawienia uzasadnienia oraz art. 296 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Strona skarżąca podnosi, że jej prawo do bycia wysłuchanym zostało naruszone, ponieważ nie przedstawiono jej odpowiedniej metodologii oceny występowania dumpingu i nie mogła się ona ustosunkować do tej metodologii. Strona skarżąca podnosi także, iż zaskarżone rozporządzenie jest wadliwe, gdyż zawiera niekompletne uzasadnienie ze względu na brak jasnego objaśnienia metodologii oceny dumpingu, a także niepodanie dlaczego i w jaki sposób Komisja uznała za rzetelne dowody przedłożone przez skarżącego w postępowaniu antydumpingowym, które na pierwszy rzut oka są wyraźnie nierzetelne.

Skarga wniesiona w dniu 5 października 2020 r. – Standardkessel Baumgarte Holding/ EUIPO (Standardkessel)

(Sprawa T-617/20)

(2020/C 414/66)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Standardkessel Baumgarte Holding GmbH (Duisburg, Niemcy) (przedstawiciel: Rechtsanwältin J. Vogtmeier)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego Standardkessel – zgłoszenie nr 18 017 986

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 27 lipca 2020 r. w sprawie R 2665/2019-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania, w tym kosztami postępowania odwoławczego.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;